

[Undervisnings- og forskningsministeren]

strukturelt, at jeg tør være så optimistisk at håbe på, at vi måske endda for en gangs skyld kunne få en enstemmig vedtagelse, og det ville da været meget fornemt. Jeg vil i hvert fald gøre, hvad jeg kan, for at det skal ende med så bredt et forlig som muligt. Jeg synes også, det kan konstateres, at de ændringer, jeg har foretaget efter drøftelser med Amtsrådsforeningen, har gjort det lettere at få et bredt flertal.

Jeg har det ligesom fru Pia Dahl: Jeg havde helst set det rene taxameterprincip. Det var det, som jeg sendte til høring. Men jeg tror også, fru Pia Dahl kan høre på debatten her i dag, at det havde jeg ikke haft chance for at få igennem dette Ting. Og så er ministre jo altså i den situation, at de må gå på kompromis.

Det kompromis, jeg har fundet frem til sammen med Amtsrådsforeningen, synes jeg ikke er så dårligt, for det går ud på, at Amtsrådsforeningen og regeringen er enige om, at taxameterprincippet er fornuftigt. Men det er op til de enkelte amter selv at praktisere det og i den forbindelse at tage hensyn til de regionale forskelle, der kan være: hensyn til små gymnasier, hensyn til andre ting. Altså der bliver lidt større mulighed for, at amtsrådene selv kan finde den taxametermodel, der passer bedst for det enkelte amtsråd, og det er vel egentlig ikke så galt, så jeg er ikke ked af kompromiset.

Men det siger sig selv, at når man kan have et rent taxameterprincip kørt ind på erhvervsskolerne, så kan man selvfølgelig også på gymnasieområdet. Og det havde sparet mange diskussioner om udgifter og mange slagsmål mellem staten og amterne om de årlige udgifter, bloktilskud osv., så det havde været en ren og enkel model, som let kunne have været forsvaret med, at det er det samme, vi kører med på handelsskoler og tekniske skoler fra 1991. Men nu blev det altså en lidt mere amtskommunal model, og så vil jeg love at være glad for den.

Der er et enkelt punkt, som Amtsrådsforeningen selvfølgelig ikke på forhånd er begejstret for, og det er § 16, stk. 3, som giver ministeren mulighed for at lægge loft over standarder. Men jeg gør opmærksom på, at den bestemmelse jo svarer fuldstændig til den, vi har på folkeskoleområdet, så der er ikke noget nyt eller mærkeligt i den.

Så er der spørgsmålet om bestyrelser. Jeg er glad for, at der er så bred tilslutning til, at en eller anden form for bestyrelseskonstruktion

skal vi have. Naturligvis kan det diskuteres, hvem der så skal sidde i den bestyrelse. Jeg synes, vi skal have så få centrale regler som muligt om det, og har altså ønsket, at man blot slog fast, at det skal være et flertal af udenforstående. Og dermed har jeg blot villet slå fast, at det altså ikke er et kollektivt ledelsesorgan som på universiteterne, vi er på udkig efter. Det er et organ, som i visse spørgsmål kan træde i stedet for amtsrådet, og som amtsrådet derfor kan lægge beføjelser ud til. Og deraf kommer formuleringen om, at der skal være et flertal af udenforstående.

Det er jo præcis den model, vi har på folkeskoleområdet, hvor vi udtrykkelig har sagt, at vi ikke vil have et flertal af elever og lærere. Vi vil have et flertal af udenforstående, altså forældre.

Her drejer det sig om gymnasieelever, og derfor skal forældrene selvfølgelig slet ikke have den samme rolle, som de har i folkeskolen. Så må man finde nogle andre, og der er mange muligheder. Visse gymnasier har jo elevforeninger, som er selvskrevne til et par pladser. Andre steder har man et tæt samarbejde med kommunen, som kan gøre, at det er oplagt, at kommunen har pladser i bestyrelsen. Der kan også, som fru Jette Pors nævnte, være tale om, at universiteter eller erhvervslivet kan udpege. Det lægges jo ifølge lovforslaget ud til amtsrådet at fastsætte disse vedtægter. De kan godt være forskellige fra skole til skole.

Lad os se på den sag. Jeg er ganske åben. Jeg har blot villet understrege, at det ikke er et kollektivt ledelsesorgan, vi her opretter. Det er noget, der mere svarer til en skolebestyrelse i folkeskolen, men som her selvfølgelig skal have en anden sammensætning, fordi det ikke er børn, det drejer sig om, det er unge og voksne mennesker.

Så kan jeg forstå, at der er blevet talt ministerbeføjelser. Jeg har iværksat et arbejde, der pågår i embedsmandslogen, som, inden debatten er slut, vil frembringe det rigtige tal. Det skulle glæde mig, om jeg kan korrigere det tal, der blev fremført, hvad enten det så er større eller mindre. Nu må vi have tallet frem.

Hvis der er nogen, der kan komme med forslag til begrænsning af antallet af ministerbemyndigelser, så lytter jeg meget gerne. Men fru Eva Møller har jo evig ret i, at der er intet nyt i de bemyndigelser. Der er intet nyt i, at gymna-